

РЕШЕНИЕ

№ 2784

гр. София, 26.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 42 състав, в публично заседание на 15.04.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калин Куманов

при участието на секретаря Росица Б Стоева, като разгледа дело номер **2741** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.84, ал.1 във вр.с чл.70, ал.1 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ) и чл.145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на Л. Д., гражданка на А., [дата на раждане], ЛНЧ: [ЕГН], срещу Решение № УП-В28/01.03.2022 г., издадено от интервюиращ орган при Държавната агенция за бежанците (ДАБ), с което е отхвърлена като явно неоснователна молбата на оспорващата за предоставяне на международна закрила, подадена с вх.№ РД09-В-324/11.02.2022 г.

Жалбоподателката изразява несъгласие с оспорения акт, като твърди, че административният орган не е спазил материалноправните разпоредби на закона. Оплаква се от формален подход на интервюиращия орган и незадълбочено обсъждане на бежанската ѝ история. Изтъква, че е изложила причините, поради които е преследвана в страната си. В с.з. жалбоподателката се явява лично е с адв.Г., поддържа жалбата и моли за отмяна на акта.

Ответникът - интервюиращ орган при ДАБ – в с.з. чрез процесуалния си представител юк.П. оспорва жалбата и моли за отхвърлянето ѝ.

Административен съд - София град, след като обсъди доводите на страните и събраните писмени доказателства, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

От данните, съдържащи се в приетата като доказателства по делото административна

преписка се установява, че жалбоподателката е гражданка на А., [дата на раждане] в [населено място], А., народност – арабка, вероизповедание – мюсюлманка, омъжена. Тъй като не е представила документи за самоличност, данните са установени от попълнена от нея декларация по реда на чл.30, ал.1, т.3 ЗУБ. Напуснала е страната си по произход легално през Турция, където е пребивавала 4 дни, а оттам на 18.01.2022 г. е влязла нелегално в България. Качила се е на автобус, като е искала да стигне до Франция, като се е легитимираща с личната карта на сестра си. На излизане от страната е била заловена от служители на МВР при опит нелегално да премине в С. на път за Франция.

Спрямо жалбоподателката е издадена Заповед рег.№ 4379ОЧ-27/19.01.2022 г. на Началника на ГПУ-К., с която на чужденката е наложена ПАМ Връщане до страна на произход-А. и Забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите-членки на ЕС за срок от 5 години.

На 11.02.2022 г. жалбоподателката е подала молба пред ДАБ, с която е поискала закрила. Това искане е било възприето от интервюиращия орган като такова за предоставяне статут на бежанец и на хуманитарен статут. На 18.02.2022 г. е проведено интервю, по време на което чужденката е заявила, че е напуснала А. поради това, че е искала да отиде във Франция. Молителката е заявила, че няма проблеми с официалната власт, не е бил арестувана и осъждана. Не споменава да е членувала в политически партии и въоръжени групировки, нито да е имала други проблеми във връзка със своята расова, етническа или религиозна принадлежност. Молителката е споделила, че е завършила виешо образование със специалност Право в университета в [населено място]. Притежавала е работилница за течен сапун и малка фирма за застраховки. Заявила е, че на 17.04.2019 г. е сключила религиозен брак с Д. А., на 57 години. Посочила е, че съпругът ѝ живее от много години във Франция и че на сватбата им е бил представяван от баща си, защото работата му не позволява да взема отпуска. Пояснила е, че го е виждала за последно преди сватбата им и че целта на пътуването ѝ е била да се събере с него във Франция. Изтъкнала е, че предишният ѝ приятел на име У. А., с който се познава от ученическите си години и с който е имала интимна връзка докато следвала в университета, я е заплашвал, че ще я убие, защото е отказала да се омъжи за него и е прекратила връзката им през 2017 г. Обяснила е, че докато са били заедно, той ѝ е оказвал физическо насилие и че след раздялата им е заплашвал мъжете, които са искали да се оженят за нея. Посочила е, че У. А. често е прекарвал дните си пред дома ѝ в компанията на наркопласбор на име О. и други хулигани. Подала е оплакване за оправени ѝ устни обиди и тормоз от О. и че полицията го е предупредила да не я притеснява. Молителката е изтъкнала, че обществото в А. е патриархално, жените нямат права и често са подложени на насилие. Не е посмяла да подаде жалба в полицията срещу У. А., защото се страхува от него. Понеже братята ѝ са във Франция, не могат да я защитят, а полицията може само да го предупреди. Посочила е, че не е споделила на съпруга си за проблемите си с У. А.. Допълнила е, че заради психологическия тормоз е започнала да приема успокоителни. Не иска да се връща в родината си, защото проблемите ѝ ще станат още по-големи. Иска да получи закрила в Република България, за да отиде при съпруга си във Франция.

Данните от интервюто са дали основание на интервюиращия орган да постанови решение, с което е приел, че по отношение на Л. Д. не са налице основанията по чл.9, ал.1, ал.6, ал.8 и тези по чл.8, ал.1 ЗУБ за предоставяне статут на бежанец и на

хуманитарен статут. Изложил е съображения в този смисъл, мотивирайки извода си за отхвърляне на молбата като явно неоснователна.

Решение № УП-В28/01.03.2022 г. на интервюиращия орган е съобщено и връчено на жалбоподателката на 07.03.2022 г., в присъствието на преводач, а жалбата срещу това решение е постъпила в АССГ на 14.03.2022 г. и е процесуално допустима като подадена в срока по чл.84, ал.2 ЗУБ, от лице с правен интерес от оспорването.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Обжалваният административен акт е издаден от компетентен административен орган – интервюиращ орган от Държавната агенция за бежанците при МС, определен за такъв със Заповед № РД05-778/09.12.2020 г. на Председателя на ДАБ, на основание чл.48, ал.1, т.10 ЗУБ.

Решението не е нищожно поради некомпетентност на издалия го орган. По силата на чл.70, ал.1 ЗУБ срокът, в който интервюиращият орган може да приложи ускорена процедура в производството по общия ред, е до 14 работни дни от регистрацията на чужденеца. Чужденката е регистрирана на 11.02.2022 г., което се установява от приложения регистрационен лист, и срокът за издаване на решението от интервюиращия орган е спазен.

Съдът приема, че е спазено изискването на чл.59 АПК за издаване на акта в установената от закона форма. Решението съдържа предвидените в чл.59, ал.2 АПК задължителни реквизити, с означение на фактическите и правните основания за издаването му, т.е. то не е лишено от мотиви в частта по отказа да се предостави статут на бежанец.

Неоснователно е оплакването на оспорващата за нарушение на материалния закон. Според чл.4, ал.1 ЗУБ всеки чужденец може да поиска предоставяне на закрила в Република България в съответствие с разпоредбите на този закон. Нормата на ал.3 очертава кръга на търсената закрила, а именно тя се свързва със застрашаване неговият живот или свобода по причина на раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или политическо мнение и/или убеждение или той е изложен на опасност от изтезания или други форми на жестоко, нечовешко или унижително отнасяне или наказание.

В Директива 2004/83/ЕО от 29.04.2004 г. относно минималните стандарти за признаване и правното положение на гражданите на трети държави като бежанци или като лица, които по други причини, се нуждаят от закрила, разпоредбата на чл.4 пояснява как се оценяват фактите и обстоятелствата при преценка основателност на молбата на лицето, търсещо закрила. В този смисъл административният орган, компетентен да предостави закрила на лицето, следва на първо място да установи всички относими факти със страната по произход. След съвкупната преценка на събраните по делото писмени доказателства в административната преписка, проведеното интервю с жалбоподателката, справка за актуалната обстановка в А., Съдът намира, че ответникът е оценил молбата на жалбоподателката съобразно критериите на чл.4, т.3 от Директивата. В този смисъл административният орган е съобразил оценъчната си дейност, довела до мотивиране на постановения отказ за предоставяне на статут.

Безспорно ответникът е изследвал доводите на жалбоподателката за преследване, като е достигнал до правилен извод, че твърдяната заплаха към молителката не е свързана с нейната раса, религия, националност, принадлежност към социална група и др. За да постанови този резултат, интервюиращият орган е съобразил, че когато се преценява

основателността на опасенията от преследване на един молител, не е от значение дали той действително притежава тази характеристика (чл.10, ал.2 от Директивата), щом според субекта на преследването той притежава тази характеристика.

Следва да се има предвид и че според разясненията, дадени в т.39 от Решение на СЕС по дело С-465/07, тежестта на доказване е за жалбоподателя, който твърди, че ще е засегнат живота му ако се върне в страната по произход. В този смисъл и като приема справката за достоверна и обективна относно актуалната ситуация в А., Съдът намира, че жалбоподателката не доказва да е засегната поради присъщи на личното ѝ положение елементи. За да се предостави хуманитарен статут на жалбоподателя, следва да е налице изключително висока степен на насилие, която се изисква, за да може той да търси субсидирана закрила и според скалата на доказване по т.39 от същото решение. В този смисъл с оглед факта, че ситуацията в А. е изяснена от справката по делото, Съдът намира, че в страната на молителката насилието не е в такава степен, че ако се върне там, е много вероятно тя да бъде убита.

Тъй като жалбоподателката е гражданка на трета държава, то за правното ѝ положение е приложима общата политика в областта на убежището, развивана от ЕС, съгласно чл.78, § 1 от Договора за функционирането на Европейския съюз. Разпоредбата на чл.18 от Хартата за основните права, която е част от правото на ЕС, също визира правото на убежище като основно право на човека. Текстът на тази разпоредба се основава на чл.63 от Договора за ЕО, заменен с чл.78 ДФЕС, който налага на Съюза да спазва Женевската конвенция за статута на бежанците. Това правно положение е в съответствие с Протокола относно правото на убежище, приложен към Договорите. Приложим в случая ще бъде и чл.51 от Хартата, защото българският съд в случая прилага освен ЗУБ и Директива 2004/83/ЕО в текстовете посочени по-горе.

Съгласно националното право (чл.8 ЗУБ) статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване, поради своята раса, религия, националност, социална група, изразява политическо мнение или изповядва политическо убеждение които са основа на преследването, като е достатъчно органът осъществяващ преследването да смята, че е налице такава принадлежност. Цитираната норма от ЗУБ ясно очертава фактическите основания на закрилата и обосновано на доказателствата по делото Съдът е приел, че се налага изясняване на обстоятелствата за осъществяването ѝ.

Съдът намира, че отказът да се признае на жалбоподателката статут на бежанец е правилен, тъй като доказателствата не сочат на извод, че тя изпитва основателен страх от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение или убеждение. Това чужденката е заявила и в интервюто пред ДАБ. Анализът на изложената от нея бежанска история налага извода, че причините за напускане на страната му на произход са изцяло битови и като такива стоят извън предметния обхват на ЗУБ. Чужденката е изтъкнала желанието си да отиде в европейска страна, за да се присъедини към съпруга си и братята си. Чуждата гражданка не е подала молбата си за закрила веднага при навлизането си в РБългария. Едва след залавянето ѝ от компетентните имиграционни власти жалбоподателката е подала молбата си за закрила. Тя е направила опит да се легитимира с чужд документ за самоличност, като е прикрила собствената си самоличност.

В обстоятелствената част на решението са цитирани факти и обстоятелства от

бежанската история на жалбоподателката, които са анализирани, и въз основа на които административният орган е направил правилна преценка, че са неоснователни. Няма данни жалбоподателката да е потърсила в страната си защита във връзка с твърденията за получавани заплахи от бившия си приятел. Освен това чужденката легално е напуснала А. в посока Турция. Изложеното мотивира Съда да приеме, че не може да кредитира с доверие твърденията на лице, което сменя твърденията за своята самоличност. Събраните в съдебното производство доказателства, при приложение на глава II, § 62 от Наръчника по процедури и критерии за определяне статут на бежанец, издаден от службата на Върховния комисариат на ООН за бежанците, сочат, че жалбоподателят е мигрант (лице, което по причини, различни от изброените в определението за бежанец, дадено в Женевската конвенция от 1951 г. и Протокола от 1967 г., доброволно напуска страната си, за да се засели другаде), а не лице, търсещо закрила поради обстоятелствата по чл.8, ал.1 ЗУБ.

Спрямо кандидата за закрила е проведена ускорена процедура в производството по общия ред на основание чл.68, ал.1, т.1, вр. чл.70, ал.1 ЗУБ, която възможност е уредена и в чл.31, § 8 и чл.32, § 2 от Директива 2013/32/ЕС - в случаите на неоснователна молба, в които се прилагат някои от обстоятелствата, изброени в чл.31, § 8, държавите-членки могат също така да приемат определена молба като очевидно неоснователна, когато тя е определена като такава в националното законодателство. В нормата на чл.31, § 2 процедурната директива въвежда изискване към държавите-членки да гарантират, че процедурата по разглеждане приключва възможно най-скоро, без да се засягат точността и пълнотата на разглеждането, като според чл.31, § 9 от Директива 2013/32/ЕС сроковете в ускорената процедура по § 8 следва да са разумни.

Административният орган е намерил основания по чл.13, ал.1, т.2 и т.2 ЗУБ за явна неоснователност на молбата за закрила, а именно кандидатът не посочва причини за основателни опасения от преследване, и не посочва никакви причини за основателни опасения от преследване. Те кореспондират с основанията по чл.31, § 8, б.„а“ от Директива 2013/32/ЕС - кандидатът, при подаване на своята молба и излагането на фактите, е повдигнал въпроси, които нямат отношение към разглеждането на това дали той отговаря на условията за лице, на което е предоставена международна закрила по силата на Директива 2011/95/ЕС, като е налице и основанийето и по б.„в“: кандидатът е заблудил органите, като е предоставил невярна информация или документи или е скрил информация или документи по отношение на своята самоличност и/или националност, които могат да имат отрицателно отражение за решението. Съдът отчита обстоятелството, че за разлика от регламентите, директивите нямат директно приложение. За последните е необходимо транспониране в националните законодателства на страните-членки, като това е обвързано със срок. Когато не е извършено транспониране, извършено е неправилно, лошо или непълно транспониране, е възможно директно прилагане на директивата. Тези хипотези не са налице в случая. Не са дадени от ЕК препоръки за лошо, неправилно или непълно транспониране на директивата.

Съдът приема, че не е нарушена нормата на чл.9 ЗУБ с непредоставяне и хуманитарен статут на жалбоподателя. Съгласно чл.9, ал.1 ЗУБ хуманитарен статут се предоставя, на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства, като: смъртно наказание или екзекуция; изтезание или нечовешко или унизително отнасяне,

или наказание; тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт.

С посочено по-горе решение СЕС е дал тълкуване на разпоредбата на чл.15, ал.1, б."в" във вр.с чл.2, б."д" от Директива 2004/83/ЕО за установяването на минимални стандарти относно условията, на които трябва да отговарят гражданите на трети страни или лицата без гражданство, за да могат да кандидатстват за статут на бежанец, или на лицата, които по други причини имат нужда от международна закрила, и относно съдържанието на предоставената закрила, а именно: 1. съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи; 2. съществуването на такива заплахи може изключително да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава-членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи.

От справката за положението в А. е видно, че обстановката там не може да се дефинира като въоръжен международен или вътрешен конфликт, водещ до безогледно насилие, представляващо тежка заплаха срещу живота или личността на цивилните. Не е налице насилие, достигнало изключителна степен, нито въоръжен конфликт, по смисъла, заложен в международното право и правото на Европейския съюз.

Тежките посегателства могат да възникнат от действия или бездействия на държавен орган или организация, на която държавата не може или не желае ефективно да противодейства, а реалната опасност от тежки посегателства може да се основава на събития, настъпили след като чужденецът е напуснал държавата си по произход, или на дейност, извършена от него след отпътуването му, освен ако тя е извършена единствено с цел чужденецът да получи закрила - чл.9, ал.2 и ал.3 ЗУБ. Такива обстоятелства в случая не се установяват. Цитираните разпоредби са приети с цел да съответстват на Директива 2004/83/ЕО. Следва да се посочи, че наличието на нестабилност и инциденти в страната по произход, при липсата на данни за лично засягане, не представлява самостоятелно основание за предоставяне на хуманитарен статут. В А. не е налице вътрешен или международен въоръжен конфликт и няма основания за прилагане на субсидиарна закрила.

При горните съображения Съдът приема, че обжалваното решение е правилно и законосъобразно, като с оглед на проверката, която извършва по чл.146 АПК, намира, че същото е постановено от компетентен орган, в предвидената от закона писмена форма, при липса на съществени нарушения на административнопроизводствените правила и на материалния закон. Това прави жалбата неоснователна и тя следва да бъде отхвърлена.

Така мотивиран и на основание чл.85, ал.1, ал.4 от Закона за убежището и бежанците, Административен съд - София град

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Л. Д., гражданка на А., [дата на раждане], ЛНЧ: [ЕГН], срещу Решение № УП-В28/01.03.2022 г., издадено от интервюиращ орган при Държавната агенция за бежанците, с което е отхвърлена като явно неоснователна молбата на оспорващата за предоставяне на международна закрила, подадена с вх.№ РД09-В-324/11.02.2022 г.

Решението е окончателно.

СЪДИЯ: